

чинове и служби. И не може да бжде друго яче. Едни людие като че са избрани отъ Промисла Божий, надарени сж съ извънредни таланти, стнѣкакви си забѣлѣжителни способности за нѣщо и друго работа: заради това таквизи и излѣзватъ отъ помеждината на другитѣ хора, станватъ лични, като погорни отъ тѣхъ споредъ работитѣ си, привличатъ на врѣхъ себе си общото внимание, станватъ познати на всичкитѣ и на всѣкѣго, и името имъ останва памятно изъ рода въ родъ. — Други хора си стоятъ на едно стѣпало, — еднакво — равни съ мнозина отъ народа, и не мислятъ да станватъ чутовни и именити; работятъ си, трудятъ са мѣлчешкомъ, смиренно, честно, — стига общото добро да сполучава. —

Но чловѣкъ, колко би високо и да са не издигне, съ какъвъ голѣмъ талантъ той и да не е, до какъвто високъ чинъ той и да не стигне; такъвзи трѣбува винаги да помни, че отъ по голѣмата дарба, отъ по горната служба и чинъ ще са прииска и по голѣма отговорностъ въ извършванието на дѣлата и въ изпълняванието на назначението си по общото служение: а никакъ не бива да са гордѣе, да се превъзнася и съ презрително око да глѣда на тѣзи, които, както той си мисли, далечъ по долни останали отъ него, — и то за това именно, че всѣкий талантъ е отъ Бога, а дѣлата сж само отъ ржцѣтѣ чловѣчески. — Сжщо и онѣзи, на ржцѣтѣ на които е паднала отъ Бога всекидневна и тежка работа, не бива да скърбятъ за своето назначение и да мислятъ и считатъ, че трудътъ имъ е долня работа: защото всѣкий уменъ и разсѣдливъ чловѣкъ почита отъ сърце и душа тойзи тѣхенъ трудъ. — Всѣкое чловѣческо общество е сжщото, каквото е и чловѣческото тѣло: главата върши една работа, ржцѣтѣ